

Ze was wel lief en dapper,
maar ze treurde als een wilg
om één reden.

Elisa

haatte

haar

schaduw.

De donkere nacht was gevuld met vreemde geluiden.
De wind in het woud deed het geluid van een troep
wilde honden na. Lang na middernacht
daverde de deur door enkele kloppen.

Elisa werd uit haar slaap gerukt.
Ze gleed uit bed,
de trappen naar beneden,

door de hal,

de deur uit,
en ze zag...

niets.

Alleen het donker.

Maar toen raakten haar ogen
gewend aan het donker en
ze zag...

een ster...

verscheurde wolken...

zwarte bomen

en...